

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2353/2020
10.06.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Споменке Зарић, Бисерке Живановић, Гордане Комненић и Зоране Делибашић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник пуномоћник Марија Јоксовић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Високи савет судства, Привредни суд у Сремској Митровици, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Новом Саду, ради накнаде нематеријалне штете због повреде права на суђење у разумном року, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Сремској Митровици Гжрр 125/2019 од 13.11.2019. године, у седници одржаној 10.06.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Сремској Митровици Гжрр 125/2019 од 13.11.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сремској Митровици Прр 159/19 од 13.06.2019. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужена да тужиоцу исплати на име новчаног обештећења изазваног повредом права на суђење у разумном року, износ од 300 евра у динарској противвредности, са законском затезном каматом како је изреком наведено. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца преко досуђених 300 евра до тражених 3.000 евра са припадајућом каматом. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова спора плати износ од 59.400,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Виши суд у Сремској Митровици је пресудом Гжрр 125/2019 од 13.11.2019. године, делимично преиначио првостепену пресуду у погледу одлуке о правичном задовољењу у поступку ради заштите права на суђење у разумном року, који је главни захтев, тако што је повисио ову накнаду на износ од 900 евра са законском затезном каматом, док је у преосталом делу за износ од 2.100 евра са законском затезном каматом, одбио захтев тужиоца. Преиначена је и одлука о трошковима парничног

поступка садржана у ставу трећем изреке првостепене пресуде, тако што се досуђени износ трошкова парничног поступка од 59.400,00 динара снижава на износ од 23.400,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате, а са вишком захтева до тражених 140.040,00 динара, са законском затезном каматом, захтев тужиоца је одбијен. Обавезана је тужена да тужиоцу исплати износ од 4.320,00 динара на име трошкова жалбеног поступка, док је за разлику у износу од 10.080,00 динара, захтев тужиоца одбијен као неоснован. Одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажног решења о трошковима поступка донетог у другом степену тужилац је изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд је на основу члана 404. Закона о парничном поступку – ЗПП („Сл. гласник РС“, бр.72/11 и 55/14), оценио да ревизија тужиоца није изузетно дозвољена.

Применом члана 404. став 1. ЗПП, посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној (члан 404. став 1. ЗПП), јер се ревизијом напада одлука о трошковима поступка који обрачун се врши у свакој парници појединачно на основу ЗПП-а и представља чињенично питање сваког конкретног спора.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2., у вези члана 420. став 6. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Када је за изјављивање ревизије меродавна вредност предмета спора, на основу члана 28. став 1. ЗПП, узима се само вредност главног захтева, док се према ставу 2. истог члана, камате, уговорна казна и остала споредна тражења, као и парнични трошкови не узимају у обзир ако не чине главни дуг.

Имајући ово у виду, као и да је у конкретном случају ревизија изјављена против другостепене одлуке о трошковима поступка, дакле против решења којим је одлучено о споредном тражењу тужиоца, које не чини његово главно потраживање, то је и ревизија недозвољена, сагласно члану 403., у вези са чланом 28. став 1. и чланом 420. став 6. ЗПП.

Осим тога, сагласно члану 27. став 3. Закона о заштити права на суђење у разумном року ("Службени гласник РС" бр. 40/15), ревизија је искључена као

ванаредни правни лек против главног тужбеног захтева којим се тражи правично задовољење у поступку за заштиту права на суђење у разумном року. Сходно томе, није дозвољена ни против споредног тражења, као што су у конкретном случају трошкови спора.

На основу изнетог, применом члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић